

В) Міністерство фінансів делегує повноваження безпосередньо до одного або декількох зовнішніх (приватних) менеджерів [3].

Запорукою успішного стратегічного управління фондами сприяє робота наглядових рад фондів, які здійснюють контроль за дотриманням фондами чинного законодавства, що визначає порядок їх формування, управління і використання коштів.

При управлінні коштами суверенних фондів поширення набула практика залучення незалежних інвестиційних приватних консультантів для додаткового контролю за діяльністю фонду, так і для вироблення інвестиційної політики. Послуги консультантів можуть також використовуватися і оперативним керівником. В обов'язки інвестиційних консультантів входить:

– підготовка пропозицій щодо стратегічного розподілу активів виходячи з цілей фонду;

– порівняльний аналіз результатів управління з цільовими значеннями;

– розробка критеріїв для відбору зовнішніх керуючих компаній,

– оцінка діяльності зовнішніх керуючих компаній і т. д.

Таким чином, суверенні фонди фінансових резервів є істотним джерелом фінансування розвитку світової економіки і, в той же час, – інструментом зростання впливу державного капіталу окремих країн на глобальну економіку

ЛІТЕРАТУРА:

1. Міжнародна робоча група з питань суверенних фондів. URL: <http://www.iwgswf.org/>
2. What is a SWF? URL: <http://www.swfinstitute.org/what-is-a-swf/>
3. Белов О. Суверенні фонди в інвестиційних процесах поточного десятиліття. *Інвестиції: практика та досвід*. 2012. №3 С. 11-15.

УДК 34.07

Колесніков А. П.

*к.е.н., доцент кафедри кримінального права та процесу і правоохоронної діяльності
Західноукраїнського національного
університету*

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ТА ПРАВОВИЙ СУПРОВІД ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ МВС

Виконання своїх функцій працівниками правоохоронних органів передбачає роботу із значними і різноплановими масивами інформації. Множинність інформаційних потоків і необхідність швидкого інформаційного

обміну, часто в режимі он лайн, передбачає вироблення відповідних підходів щодо використання певних організаційних процедур та технічних засобів.

Одним з кроків пришвидшення роботи з інформацією є уніфікація її вигляду і подальша адаптація до технічних особливостей інтегрованих інформаційних та інформаційно-аналітичних пошукових систем. Базовим документом, що регламентує інформаційний обмін в МВС є Положення про єдину інформаційну систему Міністерства внутрішніх справ [1].

Інформаційна система МВС – це багатофункціональна інтегрована автоматизована система, яка безпосередньо забезпечує реалізацію функцій своїх суб'єктів, інформаційне забезпечення та підтримку їх діяльності та являє собою сукупність взаємопов'язаних функціональних підсистем, програмно-інформаційних систем, програмного забезпечення, апаратно-технічні засоби телекомунікацій, що забезпечують логічне поєднання певних інформаційних ресурсів, обробку та захист інформації, внутрішню та зовнішню інформаційну взаємодію.

Очевидно, що різноплановість завдань та особливості інформаційного обміну визначило необхідність створення окремих функціональних підсистем, до яких відносяться: національна система біометричної верифікації та ідентифікації громадян України, іноземців та осіб без громадянства [2]; інформаційний портал Національної поліції України [3]; Єдиний державний реєстр транспортних засобів [4]; інші системи, реєстри та бази (банки) даних, створені суб'єктами єдиної інформаційної системи МВС в межах реалізації владних повноважень.

Разом з тим, поряд із значною проробленою роботою в напрямку інформатизації діяльності МВС в останній діючій стратегії розвитку органів системи Міністерства внутрішніх справ на період до 2020 року (нової поки не прийнято) серед наявних проблем та викликів, що стоять перед відомством, визначено наступні: відсутність ефективного адміністрування інформаційних систем та ресурсів в органах МВС; відсутність системного розв'язання проблеми авторизованого доступу користувачів та можливості перевірки актуальності і достовірності даних інформаційних ресурсів органів МВС [5]. Одним із способів вирішення цих проблем стало створення Інтегрованої інформаційно-пошукової систему органів внутрішніх справ України [6] – єдиного інформаційно-аналітичного комплексу на основі використання сучасних інформаційних технологій, комп'ютерного та телекомунікаційного обладнання для підтримки оперативно-службової діяльності органів і підрозділів внутрішніх справ, суттєвого зміцнення їх спроможності протидії та профілактики злочинності.

Відповідно до свого призначення ІПС вирішує такі завдання: автоматизація процесів обліку отриманої інформації, обробки інформаційних запитів, пошук та відбір необхідної інформації; виконання інформаційно-пошукових заходів, проведення аналітичних досліджень; обмін інформацією між інтегрованими банками даних ІПС відповідних рівнів та забезпечення постійного зв'язку між ними, уніфікація технологічних процедур опрацювання

документів, збирання, реєстрації, накопичення та обробки інформації, що надходить до кожного з банків даних; постійне формування, оновлення та адміністрування банків даних ІПС, забезпечення достовірності, оперативного доступу та збереження інформаційного ресурсу; формалізація технологічних процесів обробки інформації, визначення типових маршрутних технологічних схем для їх виконання; забезпечення надійного зберігання інформаційних обліків, максимально зручна їх систематизація; забезпечення комплексного захисту інформації та розмежування доступу до інформації, що зберігається в ІПС; автоматизація збирання даних про результати виконання технологічних процесів щодо інформаційних обліків, формування аналітичних і статистичних звітів (довідок); інформаційне забезпечення управлінської діяльності, підготовка аналітично-довідкових матеріалів; наскрізний контроль (підрозділ контролю, керівник ОВС, безпосередній виконавець) за своєчасністю і повнотою надання первинних облікових та інформаційно-пошукових документів, проведення аналізу їх повноти, сумісності та об'єктивності.

Інформаційними ресурсами (об'єктами обліку) ІПС є об'єктивно поєднаний набір відомостей, що безпосередньо стосується осіб, кримінальних та адміністративних правопорушень, а також інших подій, який накопичується в процесі службової діяльності ОВС в обсязі, структурі й порядку, що визначаються завданнями, покладеними на ОВС, відповідно до чинного законодавства.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про затвердження Положення про єдину інформаційну систему Міністерства внутрішніх справ та переліку її пріоритетних інформаційних ресурсів. Постанова Кабінету міністрів України № 1024 від 14.11.2018р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1024-2018-%D0%BF#Text> (дата звернення 2.04.2021 р.).
2. Про затвердження Положення про національну систему біометричної верифікації та ідентифікації громадян України, іноземців та осіб без громадянства. Постанова Кабінету міністрів України № 1073 від 27.12.2017р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1073-2017-%D0%BF#n12> (дата звернення 2.04.2021 р.).
3. Про затвердження Положення про інформаційно-телекомунікаційну систему «Інформаційний портал Національної поліції України». Постанова Кабінету міністрів України № 676 від 03.08.2017р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1059-17#Text> (дата звернення 2.04.2021 р.).
4. Порядок ведення Єдиного державного реєстру транспортних засобів. Наказ Міністерства внутрішніх справ України № 779 від 06.11.2020р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1337-20#Text> (дата звернення 2.04.2021 р.).
5. Про схвалення Стратегії розвитку органів системи Міністерства внутрішніх справ на період до 2020 року. Розпорядження Кабінету міністрів України № 1023-р від 15.12.2017 р. URL:

<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1023-2017-%D1%80#Text> (дата звернення 2.04.2021 р.).

6. Про затвердження Положення про Інтегровану інформаційно-пошукову систему органів внутрішніх справ України. Наказ Міністерства внутрішніх справ України № 436 від 12.10.2009. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1256-09#Text> (дата звернення 2.04.2021р.).

УДК 343.37

Ніпіаліді О. Ю.

*к.е.н., доцент кафедри кримінального права
та процесу і правоохоронної діяльності
Західноукраїнського національного університету*

СУБ'ЄКТИ ПРОТИДІЇ ЛЕГАЛІЗАЦІЇ ЗЛОЧИННИХ ДОХОДІВ У СИСТЕМІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Матеріальною основою національної безпеки будь-якої держави є її економічний потенціал, який забезпечує належний рівень обороноздатності країни, її територіальну цілісність, соціально-економічну стабільність суспільства та захист інтересів держави на міжнародній арені. Відсутність тривалий період дієвої системи державного контролю за переміщенням грошових засобів призвела до зростання злочинності в економічній сфері. Сьогодні легалізацію доходів, одержаних злочинним шляхом, варто розглядати не лише як суспільно небезпечне діяння, а й системну загрозу для національної економіки. А відтак, для кожної держави питання формування ефективної системи запобігання та протидії легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом, має бути питанням національної безпеки.

Ефективне функціонування системи запобігання та протидії легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом, передбачає визначення та деталізацію основних понять, які використовуються у сфері боротьби з легалізацією злочинних коштів, а також конкретизацію суб'єктів протидії цьому явищу.

Синонімом поняття «легалізація» в контексті кримінального права є поняття «відмивання». Визначення поняття «легалізація», порівняно з поняттям «відмивання», більш точно відповідає діянню щодо надання законного статусу доходам, які отримані в результаті вчинення злочину, та є більш загальним і позбавленим метафоричності. Також, поняття «відмивання коштів» не завжди сприймається науковцями України та пострадянських країн [5, 125].

Донедавна його вважали жаргонним, недоцільним для використання у науковій літературі, не враховуючи той факт, що у міжнародних правових документах термін «відмивання» вживається як синонім терміна «легалізація» і